

Az áldozatok félelme

Sokan nem merték nevüket adni vallomásukhoz. Ezt meg is értem, hisz találkoztam olyan túlélővel, aki látta édesanyja kivégzését, és annak gyilkosát, miután előzőleg kivégezték az édesapját. Most egy faluban, él az édesanyja gyilkosával.

Milyen furcsa az élet. Kér, hogy ne írjam meg a nevét, mert fél, habár soha nem bántott senkit.

Kilenc, tíz éves lehetett, mikor kivégezték az édesapját, majd utána bevitték az édesanyját is. Ő utána ment, és felmászott a falra, hogy megnézzé hova viszik az édesanyját. Az édesanyja a falhoz volt állítva, neki háttal, viszont a katona aki meghúzta a ravaszt, az vele szemben állt. Gyerekfejjel ijedten véste az eszében ezt az arcot akaratlanul is.

Az idő múlt, és a gyerek lassan levente lett. Földváron, katonai kiképzésen vettek részt. Mikor hazafelé indult, az egyik oktató odahívta, és megkérte, mivel Földváron él, vigye haza egy másik oktatónak, a katonakönyvét, amit ott felejtett. A fiatal levente csak kívánságból kinyitotta a katonakönyvet, és ...megdermedt. Annak a katonának az arca bámult vissza rá, aki kivégezte az édesanyját.

Megállt, és nem tudta, hogy mit tegyen. Menjen el az illető oktatóhoz, és mondja meg neki, hogy – te ölted meg az édesanyámat -, vagy csak csendben adja át a katonakönyvet.

Végül nem szól semmit, mert félt. Az áldozat, félt, a gyilkos pedig szabadon sétál, minden lelkiismeret furdalás nélkül, büntetlenül éli világát. Eddig senki sem fogta felelősségre.

A gyilkos nem fél, az áldozat viszont nem mer beszélni, és ha mégis elmond valamit, akkor arra kér, hogy a nevét ne említsem.

Vajon meddig kell még félni? Az akkori kisgyermek, már öregedő férfi, mégis fél. A gyilkos, aki boldogan élte, éli az életét nem fél. Nem is kell, hogy féljen, hiszen mi nem szándékozunk, nincs jogunk felelősségre vonni. Ez nem a mi dolgunk. Azonban a gyilkosoknak felelniük kell a tetteikért, ha előbb nem akkor az Örök Bíró előtt, a haláluk napján. A mi dolgunk, a túlélők dolga csak az, hogy segítsünk az igazság feldejtésében, hogy ne kelljen még öreg korunkban is félnünk.

Egy asszony, aki fiatalkorában, a csúrogi téglagyárban dolgozott, elmesélte, hogy a csúrogi sintérháznál a gödrök ahova az áldozatokat temették üresek. Ugyanis az ötvenes évek elején, mikor ott dolgoztak, ott is aludtak a „munkás szállón” barakkban. Egyik éjjel nem tudtak aludni, kamionzúgásra ébredtek. Kinézett, és látta, a teherautókat, amint a sintérháznál állnak, miközben rakodnak rájuk valamit.

Reggel, mikor felkelt, mielőtt munkába indult volna, titokban megnézte a gödröket, amik immár üresek voltak. A gödrök szélén látott néhány koponyákat, és lábszárcsontokat. Megtudta, hogy a csontokat állítólag a külai börtgyárba vitték „feldolgozásra”

A bizonyítékokat, meg lehet semmisíteni, de a csúrogi sintérház melletti óriás területet, ahol a nyolc nagy és négy kisebb gödör volt, nem lehet lebetonozni, házat építeni, vagy autóbusz-állomást. Nem lehet mindenhol töltést emelni, mint ahogyan ezt tették több településen. A tömegsírokat, nem lehet eltakarni, eltitkolni, a világ szeme elől, akkor sem, ha a csontokat eltüntették, mert minden gaztettnek, bünténynek meg van a túlélő szemtanúja.

Ha ez így történt, akkor nem csak az élőkön, de a holtakon is genocidot hajtottak végre.